

LIVETS ORD

“Gud kommer og frelser jer” (Esajas 35, 4)

Profeten Esajas talte til et folk, der længtes efter at det snart var slut med deres landflygtighed, så de kunne vende hjem. Derfor opmuntrede han Israels folk: “Han kommer og frelser jer”. Læg mærke til at udsagnsordene står i nutid, og derfor også gælde os. Vi behøver ikke at vente til i morgen, til verdens ende eller til livet efter døden. Gud handler i nuet, kærligheden kender ikke til udsættelse eller forsinkelse.

I denne adventstid tænker vi på et lignende løfte, rettet til Maria: “Herren er med dig”. (Luk 1, 28).

Englen Gabriel besøgte hende og kom med bud om Frelserens fødsel. Gud kommer altså ikke bare på besøg, han kommer for at frelse os! Men frelse os fra hvad? Er vi da i fare? Ja, det er vi, og nogle gange er vi mere bevidste om det end andre gange. Gud kommer til os, fordi han har medlidenhed med os, sine skabninger, og han ønsker ikke at vi går fortabt i vores egoisme, ligegyldighed over for hinanden, had og uenighed.

Han rækker hånden ud til enhver som lider skibbrud og er i fare for at gå under. Og vi ser dagligt billeder af skibbrud i nyhederne. Selvom vi ikke selv skal reddes fra den fysiske drukningsfare, har vi også brug for åndeligt at gribe Guds udstrakte hånd, og følge ham i fuld tillid. For han helbreder os fra vores indelukkethed om os selv og giver os mulighed for at hjælpe andre, der har det svært.

“Det er ikke den jordiske Jesus, som løser menneskehedens problemer”, skriver Chiara Lubich. “Nej, det er Jesus i os, Jesus i mig, Jesus i dig. Det er Jesus, der er til stede i det menneske, der lever af Guds nåde; det menneske, der bygger broer og veje. (...) Som

en anden Kristus, som en del af hans mystiske Legeme, giver ethvert menneske sit bidrag: inden for videnskab, kunst, politik, kommunikation osv...” På den måde bliver mennesket en Kristi ‘med-skaber’ og ‘med-frelser’.

Noget lignende skete for Roberto, en tidligere fange, der blev “frelst” af et andet menneske, og som selv “frelste” andre. I april i år fortalte han sin livshistorie, da paven besøgte et Focolare-møde i Villa Borghese, en stor park i Rom.

Roberto fortæller: “Efter en lang fængselsstraf, ønskede jeg at begynde på en frisk. Men selvom man i fængslet har betalt sin gæld, bliver man ofte anset for at være en mistænkelig person. Jeg ledte efter arbejde, men alle døre forblev lukkede for mig. Jeg blev nødt til at tigge på gaden og leve som hjemløs i syv måneder. Men så mødte jeg Alfredo, der er medlem af en organisation, som støtter fangernes familier. “Hvis du vil starte et nyt liv, så følg mig”, sagde han. Og nu hjælper jeg ham med at fylde madkurve til fangernes familier som vi derefter besøger. Det er en stor gave til mig, fordi jeg møder mig selv i disse familier. Jeg møder kvinder som, med stor værdighed, står alene med små børn og venter på nogen, der kan bringe dem en lille smule trøst. Ved at hjælpe dem har jeg fundet mit eget værd, og mit liv har fået mening. Jeg føler en styrke, fordi Gud er kommet ind i mit hjerte, og jeg føler mig elsket.”

Kommentar fra pater Fabio Ciardi